

Politidistrikt

Plas

Anm. nr./Sak nr.

F 2341/72

Gjøen/Flittig/Bechensten.

U-
Os
Kr

Dokumentliste

for William Anker Lie, f. 19.10.10, bosted Heier
Meldt savnet under ferieopphold i Ski den 1

(Plass for statistikk-stempel m. v.)

HENLEGGES TIL OLS!

29/10 73

Summe Gjens

o.ols

SAVNET I 49 ÅR

Slik løste vi saken politiet hadde gitt opp.

Metoderapport Skup

Av Kristian Ervik (Mastiff/TV 2)

6.	Rapport av 12.08.72 fra politibetjent Bjørn Lars	
7.	Rapport av 12.08.72 fra politibetjent Aene Kjos.	
8.	Oslo-sirkulæret nr. 135/72 - med etterlysning av saknede.	<u>Ikke vedlagt.</u>
9.	Telex til N.R.K., Dagsnyttседningen, datert 04.08.72.	
10.	Skriv av 04.08.72 til Norsk Telegrambyrå A/S, om etterlysning av saknede.	
11.	Oslo-sirkulæret nr. 148/72 med etterlysning av saknede.	<u>Ikke vedlagt.</u>
12.	Rapport av 21.08.72 m.fl. fra politibetjent Bechensten.	
13.	Skriv av 18 09 72 fra Oslo Skifterett.	
14.	Gjenpart av skriv av 19 09 72 fra politiet til Oslo Skifterett.	
15.	Etterlysning i dagspressen; utklipp fra "Aftenposten" av 01.11.72.	

Innhold

Innhold	0
Presentasjon	1
Innledning	1
Bakgrunn	2
Metode	3
Historiske skriftlige kilder	4
Innsynsbegjæring til Arkivverket	4
Kontakt med kilder	5
Gjennomgang av etterforskningsdokumenter	5
Øvrige historiske kilder	6
Kildekritikk	6
Hypotese	7
Hypotese 1:	7
Hypotese 2:	8
Metode: Komparativ analyse av flyfoto	10
Ekstern kompetanse	11
Metode: Manuelt søk med vannkikkert (Buvann)	11
Metode: Undervannsdrone og sonar	11
Metode: «Snu alle steiner på nytt»	12
Metode: «Utfordre etablerte sannheter»	13
Metode: Lager spesialtilpasset autonom søkesonar	14
Etikk	16
Kontakt med pårørende	16
Kontakt med politiet	17
Etiske utfordringer	18
Erfaringer	19
Vedlegg	20

Presentasjon

Innsender: **Kristian Ervik**

Prosjekt: **Savnet i 49 år**

Publisering: Serie på seks episoder sendt i «Åsted Norge» TV 2 og TV 2 Play høsten 2021 og artikler på tv2.no.

Kontaktperson: **Kristian Ervik**

E-post: Kristian.Ervik@mastiff.no

Telefon: **47650132**

Organisering av arbeidet

Idé, research, manus og regi: **Kristian Ervik**

Foto: **Espen Storsve, Martin Vadet**

Klipp: **Martin Vadet**

Takk til: Asbjørn Hansen (sparringspartner og kollega), Asbjørn Olsen (redaksjonssjef), gode kolleger i Åsted Norge-redaksjonen, Trond André Lie m/familie, Jan Arne Midtsæter, Politiet i Hallingdal og Arkivverket.

Forsidefoto: NTB /Grafikk: Eli Gundersen

Her kan du se hele serien som ble sendt på Åsted Norge (TV 2), høsten 2021:

<https://f.io/2RPBye3O>

(*Passord:* vedlagt i kommentar på innsendingsskjema)

Innledning

13. juli 1972 var frukt- og grøntgrosserer William Anker Lie (61), og kona hans Ragnhild, avløserer på gården til hennes slektninger i Ski. Midt under middagen reiste William Anker seg fra bordet. Han satte seg i bilen og kjørte av gårde. Dette var det siste familien så til ham.

Politiets etterforskning ble avsluttet i 1973 og henlagt. Frem til Åsted Norge fant saken i Arkivverkets magasiner i Oslo, hadde ikke noen sett på savnet-saken på nesten 50 år.

Hvert år forsvinner hundrevis av personer i Norge. De aller fleste kommer til rette, men noen forblir borte. Pårørende vi har kontakt med forteller at det er svært belastende at en de er glade i forsvinner og aldri blir funnet. De sier også at for å komme videre i en sorgprosess er det viktig å få så mange svar som mulig om hva som har skjedd.

Per i dag er det mellom 1400 og 1500 uløste savnet-saker i Norge til enhver tid.

Høsten 2021 løste Åsted Norge to saker som politiet hadde gitt opp. Det har overbevist meg om at det er mulig å løse flere.

For William Anker Lies pårørende skulle det gå 49 år før den gjenlevende familien fikk svar på hva som skjedde. I desember 2021 ble William Anker Lie bisatt på Nordre gravlund i Oslo. Familien har endelig en grav å gå til, og kan legge saken bak seg.

Det er politiets ansvar å etterforske savnet-saker. Disse sakene kan være vanskelig å etterforske fordi man i utgangspunktet ikke vet hva som har skjedd. Politiet må derfor jobbe utfra flere teorier: at den savnede har forsvunnet frivillig, at hen har begått selvdrap, vært utsatt for en ulykke eller akutt sykdom, eller blitt utsatt for en straffbar handling.

Usikkerheten og sorgen som pårørende opplever er brutal. Når politiet gir opp, er det journalistenes samfunnsoppdrag å etterprøve det som er gjort og søke svar.

Bakgrunn

Det er Kripos som i dag fører oversikt over savnet-saker i Norge. Den eldste saken som finnes i registeret er angivelig fra 1948. Jeg skriver angivelig siden Kripos og Politidirektoratet motsetter seg å utlevere opplysninger fra savnetregisteret til pressen. I tre omganger har Åsted Norge bedt om innsyn i savnetregisteret, da vi mener flere savnet-saker kan bli løst ved bruk av undersøkende journalistiske metoder. Men innsynsbegjæringene har blitt avslått av Kripos, og etter klage, også av Politidirektoratet. Avslagsbegrunnelsen er hensynet til den savnedes personvern, som betyr at vi ikke får vite navn eller annen informasjon om de savnede. De aller fleste av disse sakene er henlagt og blir ikke lenger etterforsket. Dermed er sjansen for at disse noen gang skal bli oppklart, svært liten.

Kripos er også den eneste offentlige instansen i Norge som har tilgang til hele denne oversikten. I de respektive politidistriktene har det vært svært ulik praksis med håndtering av savnet-saker etter 2. verdenskrig. Et resultat av dette kan også være at oversikten over savnede er ufullstendige, slik som i Trøndelag. Adresseavisen avdekket at flere savnet-saker ikke sto i den nasjonale oversikten. Heldigvis ser det ut til at [disse sakene nå blir tatt tak i](#).

Det var først på slutten av 1960-tallet at det ble vanlig praksis å melde inn en savnet person også til daværende Kriminalpolitisen. Men, også etter innføringen av denne praksisen, har mange savnet-saker ikke blitt rapportert inn sentralt. I flere tilfeller hvor Åsted Norge har tatt kontakt med politidistrikt om eldre savnet-saker, har de i hovedsak ikke hatt noen egen oversikt på dette – og har derfor henvist videre til Kripos.

Dette igjen peker på ett av problemene vi støter på når vi ønsker å bidra til å løse uoppklarte savnet-saker. Siden Kripos og politidirektoratet avslår våre gjentatte innsynsbegjæringer av hensyn til personvernet, må vi finne disse sakene selv. Det var også slik denne saken startet.

Jeg har fattet en spesiell interesse for savnetsaker og kriminalsaker fra 1970-tallet. Dette var et tiår da Norge var preget av store sosiale og demografiske endringer. Barn og ungdom rømte hjemmefra. Voksne personer kunne sporløst forsvinne, for senere å dukke opp igjen der ingen hadde tenkt at de kunne befinne seg. Politiet hadde svært få muligheter til å spore savnede personer i en tid der mobiltelefoner, bankkort og bomplasseringer og overvåkingskameraer fortsatt var science fiction. Jeg har de siste årene lest hundrevis av avisnotiser- og artikler om personer som er savnet – og som har kommet til rette.

Det er gjennom avisarkivene jeg har funnet noen av sakene som vi har sett nærmere på med nye metoder i Åsted Norge. Men saker dukker også opp i sosiale medier. Det var tilfellet med Anker Lie som forsvant i 1972. I november 2019 la Trond André Lie ut et innlegg på Facebook-siden «Gamle bilder fra Oslo». Her skrev Trond om onkelens forsvinning tilbake i 1972.

Jeg tok kontakt med Trond og spurte om det var greit for ham og familien at Åsted Norge så nærmere på denne saken, og at vi laget en dokumentarserie om prosessen. Trond var positiv. Nesten to år senere sto vi sammen med Trond da vi fant onkelens bil på bunnen av Trytjetjern ved Nesbyen. Der hadde bilen, med levningene av onkel Anker, stått rett opp og ned i 49 år.

Metode

I løpet av de seks årene Åsted Norge-redaksjonen har eksistert har jeg sammen med kollega Asbjørn Hansen sett nærmere på en rekke uoppklarte saker. I hovedsak har dette vært saker om uidentifiserte døde personer og savnet-saker. I høst har vi løst to slike saker. I tillegg til savnet-saken om William Anker Lie, fant vi også identiteten til personen det ble funnet levninger av i Harasjøen i Stange i 2004. Dette var også en sak politiet hadde lagt bort.

Facebook-innlegget som startet vår undersøkelse av denne saken. Foto: Skjermdump Facebook

Løsningen klarte vi å finne ved hjelp av en kombinasjon av journalistiske metoder og moderne DNA-teknologi. [Resultatet ble at en savnetsak fra 1956 ble oppklart og familien fikk svar](#). I desember 2021 ble Lars Husmo bisatt, 65 år etter at han forsvant spurløst.

Denne metoderapporten handler om hvordan vi fant savnede William Anker Lie, 49 år etter han sist ble sett.

Det sentrale spørsmålet i starten er alltid: Hvorfor har ikke politiet løst saken? Metodisk starter jeg derfor alltid med å «tømme papirsporet». Det vil si; all tilgjengelig skriftlig informasjon og bildemateriale innhentes og gjennomgås på nytt.

Historiske skriftlige kilder

I denne, som i alle eldre saker jeg undersøker, går jeg først til avisarkivene.

Nasjonalbiblioteket har kommet langt i digitaliseringen av norske aviser og tidsskrift, og ved å gjøre fritekstsøk i arkivet får man muligheten til å sammenstille historiske opplysninger på en helt ny måte.

Ved å søke på savnedes navn ([«William Anker Lie»](#)) fikk jeg raskt inntrykk av at dette var en mye omtalt sak i 1972. Flere artikler i dagspressen (VG, Aftenposten, Arbeiderbladet etc.) gav inntrykk av at politiet nærmest famlet i blinde i etterforskningen. Gjentatte ganger gikk politiet ut med etterlysning av Lie gjennom avisene.

Tidligere erfaringer (Se metoderapport, [SKUP 2019: Babyen i containeren](#)) har gitt viktig lærdom om at man må søke primærkildene, og ikke stole blindt på opplysninger som ble gjengitt i pressen. For eksempel kan talspersoner i politiet videreformidle mangelfulle, feil eller uklare opplysninger, som igjen kan bli feiltolket av en journalist. Journalisten kan også gjøre feil, og på denne måten kan faktafeil spre seg og i verste fall bli stående for ettertiden.

En viktig primærkilde i denne saken var politiets etterforskningsdokumenter.

Innsynsbegjæring til Arkivverket

Ut ifra avisartiklene leste jeg at selv om Lie først ble meldt savnet ved Ski lensmannskontor, var det etter hvert Oslo-politiets kriminalavdeling som uttalte seg om saken. Jeg søkte derfor om innsyn, med detaljer om savnet person, i Arkivverket. Det er ikke selvsagt at man får innsyn i henlagte politietterforskninger, men vi argumenterte med at intensjonen var å finne nye svar.

At den savnedes familie bifaller vår innsynsbegjæring vil i slike tilfeller være positivt, men heller ikke avgjørende. Det er heller ikke alle som er klar over at det er Arkivverket som avgjør om man får innsyn – selv om politiet skulle motsette seg en slik innsynsbegjæring. I

dette tilfellet var vi aldri i kontakt med politiet i startfasen, siden saken var henlagt tilbake i 1974.

Innsynsbegjæringen ble tatt til følge. For første gang siden 1974 ble saksdokumentene åpnet. Målet vårt var å oppklare saken.

Kontakt med kilder

En utfordring med å finne ny informasjon i en over 40 år gammel uløst sak, er å komme i kontakt med de som har, eller hadde, direkte kjennskap til saken. Navn på politifolkene som hadde jobbet med å finne William Anker Lie på 70-tallet, fant vi i politidokumentene.

Lensmannsbetjenten som tok imot savnetmeldingen ved Ski lensmannskontor, husket ikke saken. Etterforskerne og politiadjutanten (juristen) som etterforsket og hadde ansvaret for saken da den ble overflyttet til Oslo, var alle døde for flere år siden.

Den eneste fra politiet som var borti saken i 1972, og som fortsatt var i live, var en tidligere lensmannsbetjent ved Nes lensmannskontor i Hallingdal. Han husket saken, men i en alder av over 90 år – var naturligvis detaljene rundt hva som faktisk ble gjort, uklare.

Men navnet på vitner fant vi også i etterforskningsdokumentene. Terje Klevjer fra Nesbyen fant William Anker Lies forlatte campingutstyr i 1972 og meldte fra til lensmannen. Han hadde også kjørt forbi og observert en mann som stemte til beskrivelsen av den savnede Lie ved Trytetjern. Han husket fortsatt en rekke detaljer, og ikke minst, akkurat **hvor** han gjorde sin observasjon, og hva han så. Det var en viktig opplysning som ikke var nevnt i politidokumentene. Historien han fortalte kunne vi også kontrollere opp mot politiforklaringen hans fra 1972.

Gjennomgang av etterforskningsdokumenter

Man vet aldri helt hva man finner når man åpner en mappe med etterforskningsdokumenter som har vært stuet bort i et arkiv i flere tiår. I andre eldre saker har jeg sett hvordan papirmengden har blitt slanket før ferden gikk videre til arkivet. I denne saken fant vi en så å si komplett sak med det vi kunne forvente av viktige opplysninger.

-Savnetmelding

-Logg over utsendinger av etterlysning i pressen.

-Korrespondanse mellom lensmannskontoret i Nesbyen og Oslo politikammer.

-Tannkort (avtegning av Lies tannstatus innhentet fra hans tannlege.

-Logg over tips og korrespondanse med savnedes familie.

-Notater om vitneobservasjoner.

-Liste over gjenstander som ble funnet ved Trytetjern.

-Dødsformodningsdom avsagt i 1974.

Øvrige historiske kilder

Et sentralt dokument vi ikke fant i politiets etterforskningsdokumenter hos Arkiverket, var detaljerte opplysninger om bilen. Basert på undersøkelser i en annen uoppklart sak jeg har jobbet med i Åsted Norge ([Stenersen-saken 1972](#)) visste jeg at det var mulig å hente ut historiske opplysninger fra kjøretøyregisteret hos Statens vegvesen.

Kjøretøyopplysninger fra 1972 er ikke digitalt tilgjengelig. Jeg sendte derfor en innsynsbejæring til Statens vegvesen om opplysninger om William Anker Lies bil, en 1971-modell Vauxhall Cresta. Statens vegvesen fant vognkortet til Lies bil på mikrofilm som ble avfotografert og sendt til meg. I tillegg ba jeg om utfyllende opplysninger, blant annet alt av eventuelle korrespondanser som gjaldt kjøretøyet. Det resulterte i flere dokument. Blant annet opplysninger om innkreving av årsavgift, og dato for avregistrering av kjøretøyet.

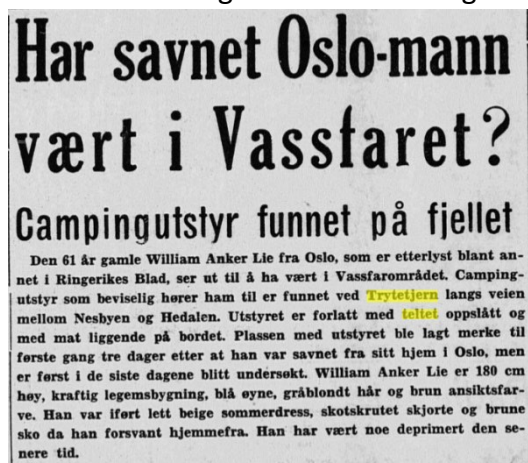
Kildekritikk

I arbeidet med å undersøke flere tiår gamle saker, er kildekritikk svært avgjørende. Et eksempel fra denne saken er detaljer som ble gjengitt i avisene. I avisartikler som omhandler Lies forsvinning blir det blant annet skrevet at det ble funnet campingutstyr. I artiklene blir det blant annet listet opp et telt.

«Utstyret er forlatt med teltet oppslått (...)» sto det blant annet i Ringerikes Blad 12. august 1972. Men verken øyenvitnet som meldte fra om funnet, eller politiets liste over gjenstander sier noe om et telt. Grunnen til at vi stoppet ved dette poenget er at William Anker Lie ifølge familien verken hadde telt, eller likte å sove i telt eller andre mindre komfortable steder for den saks skyld.

Et viktig spørsmål var også om og eventuelt hvor/hvordan han hadde overnattet i området. En journalist som jobbet med saken da han var sommervikar i 1972 fortalte at han var sikker på at det var et telt, og at han til og med hadde tatt bilde av det som også sto på trykk.

Mest sannsynlig sto det aldri et bilde av gjenstandene fra Trytetjern på trykk (det finnes i hvert fall ikke i avisene fra den gangen. Med andre ord husket journalisten feil etter 40 år. Det er forståelig.

Faksimile: Ringerikes Blad 12. august 1972.

Poenget er at man må kryssjekke opplysninger for å bli så sikker som mulig. Man kan ikke stole blindt på en kilde etter så mange år.

Hypotese

Når man skal løse et mysterium, må man formulere arbeidshypoteser som gjerne tar utgangspunkt i: *Hva kan ha skjedd? Når har det skjedd? Hvorfor har det skjedd?*

I etterforskningsdokumentene var det kun to tips med observasjoner. Begge tipsene var fra samme område, i samme tidsrom.

Det ene tipset kom fra Terje Klevjer. Det var han som meldte fra om campingutstyret som var forlatt ved enden av Trytetjern. Den andre observasjonen kunne man også anse som sikker. Det var en forretningsforbindelse av William Anker Lie. Denne mannen og kona hans hadde kommet kjørende på veien mellom Hedalen og Nesbyen da de hadde passert Lie. I tipset ble det skrevet at Lie var iført en blå lagerfrakk og sto ved siden av en stor hvit bil. I samtaler med Lies nevø, Trond, hadde det kommet frem at Lie hadde en blå lagerfrakk i bilen som han brukte når han vasket og stelte med bilen. Problemet med dette tipset, var at politiet aldri gjennomførte et avhør av vitnet. Det ble, så langt man kan forstå ut ifra dokumentene, aldri stilt spørsmål ved hvor på denne strekningen på flere mil observasjonen ble gjort.

Jeg skal gå nærmere inn på vurderingene av to hypoteser vi jobbet med, og hvilke metoder vi brukte for å undersøke disse.

Hypotese 1:

Hypotese 1: *Bilen har blitt funnet forlatt ett eller annet sted, men dette ble aldri rapportert inn til politiet.*

Opplysningene fra kjøretøyregisteret viste at bilen til Anker Lie, en hvit Vauxhall Cresta 1971-modell, var avregistrert den 31.12.1978.

Kunne noen ha levert inn bilen til vraking og fått utbetalt vrakpanten for bilen – uten at politiet ble varslet? Med andre ord; at bilen er kommet til rette.

Det første jeg gjorde var å undersøke hvordan ordningen med vrakpant var på 1970-tallet.

Ordningen med vrakpant på kasserte biler [ble innført i Norge i 1978](#). Ut ifra dokumentasjonen

fra Statens vegvesen ble skiltene på Lies Vauxhall Cresta med kjenne-tegnet DA 14027,

Kilmerke innlevert	372 77		
Kilmerke utlevert			
Frømtø til kontroll			
Godkjent			
Trykdelag/erklæring nr.	N.136 249290	Avtaledato	7/5-71
		Opplysning mottatt	10-5-73

Dato og årstall for innleverte kjennetegn markert i gult.
Kilde: Statens vegvesen

registrert som innlevert i 1978. I en samtale med en tidligere ansatt ved Statens Vegvesens stasjon på Risløkkka i Oslo, kom det frem at slik han husket det fra da han jobbet der på 1970-tallet, så måtte skiltene bli fysisk innlevert for at kjøretøyet kunne registreres som avskiltet.

Men, erfaringsmessig er minnet til folk så langt tilbake i tid stort sett en veiledning, og ikke en sikker opplysning. Alle kan huske feil.

I og med at bilen (ifølge dokument funnet i Statens vegvesens arkiv) var oppført i politiets register for «stjålne og bortkomne kjøretøy», burde en innlevering av skiltene ført til en meldeplikt videre til politiet. Dette førte til en ny hypotese: Kan formuleringen «skilte innlevert» i dette tilfellet være en formalitet for at årsavgiften ikke lenger skulle kreves inn? Datoen for avregistrering var også noe jeg merket meg: 31.12.1978.

Jeg sendte derfor en ny innsynsbegjæring og ba om en oversikt over alle kjøretøy som ble avskiltet det samme året. Etter først å ha blitt sendt videre til Toll- og avgiftsdirektoratet, som igjen sendte meg videre til Skatteetaten, endte innsynsbegjæringen til slutt opp tilbake hos Statens Vegvesen med en ny formulering. Jeg visste nå hva jeg skulle spørre etter. Listen over «stjålne/tapte kjøretøy» i årene 1977-1979. Siden dette var opplysninger som ikke lå digitalt tilgjengelig måtte de få teknikere til å sammenstille en liste ut ifra de opplysningene som fantes i arkivene.

Listen som teknikere fra Statens vegvesen klarte å sette sammen, viste at majoriteten av kjøretøy av det totale antallet sto oppført med «skilte innlevert» på akkurat samme dato – 31.12.XX

Vi valgte derfor å legge hypotese nummer 1 bort, og konkluderte med at det var stor sannsynlighet for at dette kun var en formalitet for å unngå at det ble sendt ut purring på årsavgift for en bil som var borte.

År	Merke	Modell	Type	Regdato	Avr dato	Tot.vekt	Egenvekt	Sittepl	Reg 1.g
1966	RENAULT	R4/4L	R1123	19750805	19770101	950	620	4	19660615
1976	TEMPO-LETT	CORVETTE TEMPO LETT		380 19761110		140	60	1	19761110
1966	TEMPO	-		19660400	19770101	0	0	0	19660400
1976	PUCH	-		19761008	19821231	130	40	1	19761008
1964	FIAT	-		19750702	19821231	0	0	0	0
1976	TEMPO MC	PANTER		370 19760518	19821231	160	80	1	19760518
1976	GILERA	505 V TRIAL	5V50 TRIAL	19760423		165	75	1	19760423
1974	TRYGG	CORVETTE		380 19751211	19821231	140	59	1	19710424
1964	TEMPO MC	-		19760312	19811231	140	57	1	19640711
1972	VESPA	505 VSSAIT		19750214	19770118	150	70	1	19720627
1975	SVITHUN	CORVETTE		380 19750527	19821231	139	59	1	19750418
1976	TEMPO MC	SAFIR		19760512		139	59	1	19760512
1969	MZ	-		19760810	19821231	0	0	0	0
1973	SUZUKI		50 AC50	19750122	19811231	160	73	1	19731207
1971	TEMPO-LETT	CORVETTE 380		19760816	19821231	145	60	1	19711027
1973	PIAGGIO VESPA	CIAO C7EIT		19730209	19821231	120	38	1	19730209
1974	GILERA	505 V TRIAL	5V50 TRIAL	19770208	19821231	165	75	1	19741018
1976	TEMPO MC	PANTER		370 19760531		160	80	1	19760531
1976	HONDA		100 CB 100	19760401	19811231	245	95	2	19760401
1964	VOLVO	121 VD		19760521	19821231	1540	1060	5	19640708
1965	VOLKSWAGEN		1200	11 113 19740917	19821231	1140	760	5	19650706
1971	BMW		2002	19760920	19821231	1340	970	5	19710702
1967	TEMPO	-		19670900	19770805	0	0	0	19670900
1969	MORRIS		1300 M/A2S2S	19730731	19831231	1260	830	5	19690422
1976	SUZUKI	-		19760330	19811231	0	0	0	19760330

Utdrag fra sammensatt datasett fra Statens vegvesen. Datoen 31.12 markert i gult. Kilde: Statens vegvesen

Hypotese 2:

Savnede og bilen forlot aldri fjellområdet ved Nesbyen og befinner seg fortsatt et sted i nærheten. Mest sannsynlig i et av de mange vannene i området.

Et sentralt poeng i denne hypotesen er: Finner vi bilen, finner vi også mannen. Det skal mye til for at flere tonn med stål bare forsvinner og blir borte.

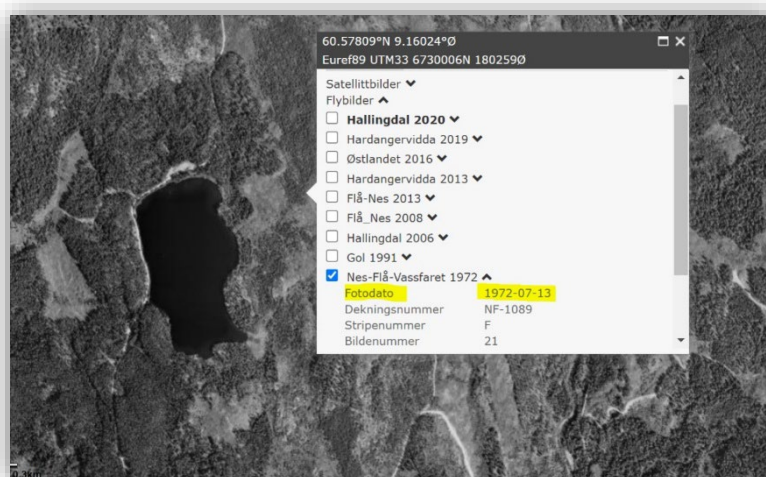
I politidokumentene kom det frem detaljer om hvordan etterforskerne kom på sporet av hvor William Anker Lie kunne ha dratt. Den siste bekreftede observasjonen ble gjort av kona hans. Hun hadde kontakt med ektemannen på telefon samme kveld som han dro av gårde. Da befant han seg i leiligheten deres i Heierstuveien i bydel Nordre Aker i Oslo.

Ragnhild trodde at ektemannen skulle komme tilbake til Ski hvor de hadde opphold, men hun hørte ikke mer. Da hun kom hjem til leiligheten så hun at hennes eiendeler (klær og bilder) var skåret opp og plassert i stuen. Hun ble bekymret og meldte derfor ektemannen savnet hos lensmannen i Ski, hvor de oppholdt seg denne sommeren.

Siden Lie var bosatt i Oslo ble saken oversendt til kriminalavdelingen ved Oslo politikammer. Det er ingen spor i politiets arkiverte dokumenter som tyder på at etterforskerne noensinne gjennomførte rundspørring hos naboene i Heierstuveien.

Ifølge dokumentene er det lite som blir gjort før etterforsker Bjørn Larsen ved kriminalavdelingene leste avisa Hallingdølen da han var kommet hjem fra ferie. Han ble oppmerksom på en notis om at lensmannen i Nesbyen etterlyste eieren av noe campingutstyr som var funnet forlatt ved fjellvannet Trytetjern.

Dette stemte bra med campingutstyret som William Anker Lie pleide å ha i bilen. Larsen telefonerte opp til lensmannskontoret i Nesbyen. Familien dro opp til Nesbyen, og Ankers kone Ragnhild bekreftet at det var blant annet hun som hadde laget syltetøyet, og reiseradioens serienummer bekreftet at den var kjøpt av Lie noen år i forveien.

Utdrag av flyfoto av Trytetjern fra Norgebilder.no. Fotodato markert i gult.
Foto: Skjermdump Norgebilder.no

Nå hadde altså politiet et utgangspunkt for å sette i gang et søk. Oslopolitiet ber derfor lensmannen om å se etter Lies hvite Vauxhall Cresta, på setre, stikkveier og i de mange fjellvannene.

Tilbakemeldingen fra lensmannen er at de eneste to nærliggende vannene var for grunne til å kunne skjule en bil. Det var heller ingen som hadde meldt fra om noen forlatt bil.

Her ender altså saken i 1972.

Hvorfor det ikke ble søkt nøyere, kan ha sammenheng

med hvordan politiet og

lensmennene var organisert den

gangen. Politiet i Oslo stolte på lokalkunnskapen til lensmannen, og anså at de hadde gjort det som var mulig og kunne forventes i en slik sak.

Dette pr. 11 09 72.

Jeg konfererte med lensmann Eggen i Nesbyen tirsdag 12 09 72 om ettersøkingen etter saknede. Lensmannen opplyste at han og hans folk hadde "trålet" alle stikkveier og sideveier fra det sted hvor saknede var sett, nemlig ved Trytetjern. Veien går langs med vannet et stykke, men vannet er langgrunt, og saknede kan ikke ha kjørt bilen ut i der. Videre er hytter og setre undersøkt, men alt uten spor etter saknede. Forbi et annet vann, Langevann, går også veien langs med vannet, men også her er det langgrunt og grumset. Usansynlig at saknede kan ha kjørt ut i også der, sa

Utdrag fra politirapport fra lensmannen i Nesbyen, september 1972. Kilde: Arkivverket

Metode: Komparativ analyse av flyfoto

Med tanke på den ganske omfattende og detaljerte etterlysningen i dagsavisene og radio sommeren og høsten 1972, er det påfallende at det er kun to observasjoner av bilen. En tilnærmet ny hvit Vauxhall Cresta ville trolig vekket oppsikt. Kan manglende observasjoner tyde på at bilen aldri forlot fjelltraktene ved Nesbyen?

Med dette som utgangspunkt, begynte vi å se på om det fantes andre vann i området som eventuelt kunne være aktuelle.

Fremgangsmåten vi brukte var å få oversikt over tilgjengelige kart og fly/satellittfoto av det aktuelle området med Trytetjern (der campingutstyret ble funnet forlatt) som utgangspunkt.

Her hadde vi også litt flaks. 13. juli 1972, altså samme dag som Lie forsvinner, blir Nesbyen og fjelltraktene rundt fotografert fra fly. Bildene danner i dag noe av grunnlaget for Kartverkets flyfototjeneste: Norgebilder.no.

Siden vi nå visste at Lie mest sannsynlig ikke satte seg i bilen før enten sent torsdag 13. juli, eller tidlig fredag 14. juli (basert på telefonsamtalen med kona), visste vi at vi mest sannsynlig ikke ville se hans bil på flyfotoene av området. Derimot kunne flyfotoene fortelle oss nøyaktig hvordan veinettet var da Lie forsvant her i 1972. I senere år har Vassfarveien mellom Nesbyen og Hedalen blitt både utbedret og fått nye traseer. Ved å bruke flyfoto kunne vi se hvor det faktisk var mulig å kjøre.

Ved å sammenligne lensmannens rapport fra 1972 og flyfoto/kart så vi en annen mulighet. Det var ett vann som ikke var nevnt i rapporten. Kollega Asbjørn Hansen og jeg har vært flere turer i det aktuelle området for å se på terrenget. Konklusjonen var at det ville nærmest vært umulig at en forlatt bil skulle ha stått urørt ute i terrenget uten å bli oppdaget. Bil og sjåfør ville aldri kommet seg langt vekk fra veien. Til det er området for kupert.

Ekstern kompetanse

Dette området var ukjent terreng for oss, og tidligere har vi hatt stor nytte av å søke informasjon hos lokale kjentfolk. I dette tilfellet ba vi vitnet Terje Klevjer om hjelp. Han har nærmest vokst opp på familiens hytte i området. Han har vært her ukentlig siden 1950-tallet. Sammen med kjentmannen kom vi frem til at det var kun et mulig sted hvor en bil kunne kjøre ut. En parkeringsplass ved Buvann i Nes Østmark. Vannet ligger en drøy mil fra Trytetjern, hvor Lie sist ble sett. Ut ifra flyfoto fra 1972 så vi at det også den gangen kunne ha vært en mulighet. Terje Klevjer var også trolig den siste som så Lie, ved Trytetjern i juli 1972.

I flere saker har vi søkt ekstern kompetanse. I denne saken var vi avhengig av lokalkunnskap. Senere skulle vi i tillegg få behov for kompetanse på undervannssøk.

Metode: Manuelt søk med vannkikkert (Buvann)

Vi bestemmer oss for å gjøre et søk i vannet på det eneste stedet hvor det kan tenkes at en bil har kjørt ut. Vår lokale kjentmann Terje Klevjer kjenner vannet godt, og han har båt her. Han har også pekt ut den eneste mulige plassen hvor en bil kunne ha kjørt ut.

Ved hjelp av en vannkikkert forsøker vi å kartlegge hva som finnes på bunnen. Erfaringen vi gjør oss kort tid ut i søket, er at selv med en vannkikkert er det vanskelig å se kontraster. Når dybden overstiger to meter, blir det helt svart.

Vi klarer ikke å konkludere med at det ikke finnes noen bil i vannet. For å være sikre, må vi gjøre et grundigere søk med en annen metode.

Metode: Undervannsdrone og sonar

Neste gang vi drar til Buvann, i oktober 2020, har vi med oss en annen hjelper. Jan Arne Midtsæter har drevet med undervannssøk siden 1980-tallet. Han har bidratt til å finne både forvunnede biler og savnede personer i innsjøer og på havbunnen.

I det innledende arbeidet med denne saken la jeg ut forespørsler på to ulike Facebook-grupper: «Vauxhall Norge» og «Norske veteranbilvrak i skog, mark og låver». Hensikten var å få tips fra personer som kunne vite noe om savnede Lies Vauxhall Cresta, men også mer kunnskap om steder hvor det kunne befinne seg bilvrak som kunne være den savnede bilen. Det var i forbindelse med av disse henvendelsene jeg ble kontaktet av Midtsæter. Han fortalte om interessen han hadde for slike søk, egen erfaring og at han ønsket å hjelpe oss.

Til Buvannet hadde Midtsæter med seg en undervannsdrone, også kalt ROV på fagspråket.

En «miniubåt» med lys og kamera som kan filme steder vi ikke kan se med vannkikkerten.

Vi finner ingenting med ROV-en, men for å være helt sikre bruker vi også en sonar som vi henger bak på robåten og ror frem og tilbake i det aktuelle søksområdet. Sonarbildet viser steiner og greiner på sjøbunnen, men ingen bil.

Sonarbildet gir oss et fullstendig pålitelig svar på at det ikke ligger noen bil på dette stedet i Buvann.

Metode: «Snu alle steiner på nytt»

Det er ikke til å komme unna at skuffelsen blir stor når man virkelig har tro på noe, men likevel ikke lykkes. Men, dette var en mulighet – som vi nå hadde undersøkt.

Sammen med Asbjørn Hansen begynte jeg å bla i etterforskningsdokumentene igjen. En erfaring fra tidligere saker (Blant annet [Babyen i containeren](#)) har lært meg at det er lett å overse detaljer. At man tar for gitt at de som har gått denne løypen før deg har gjort alt de kunne. Vi diskuterer hvordan lensmannen i 1972 kunne være så sikker på at bilen ikke lå i Trytetjern. Ved å studere flyfotoet fra 1972, og sammenligne veitraseen langs vannet med bilder fra nyere tid, ser vi at veien enkelte steder gikk langt nærmere vannkanten.

I denne typen saker bruker jeg som tidligere nevnt fritekstsøk i avisarkivene hos [Nasjonalbiblioteket](#). Kan det ha skjedd ulykker med biler langs Trytetjern tidligere? Dette kan gi en indikasjon på om det var mulig å kjøre uti ved et uhell de gangen.

I en [notis](#) i Drammens Tidende og Buskeruds blad 22. juni 1970 fant jeg en slik notis. Dette indikerte at forholdene langs veien den gang åpnet for at det også kunne ha skjedd en ulykke med William Anker Lie.

Tjenesten norgebilder.no har flere nyttige verktøy som kan kombineres med de historiske flyfotoene. Blant annet er det mulig å måle avstander, måle størrelsen på objekt, og legge på høydekurver.

Dette førte oss over i en ny delhypotese: **Er det virkelig så grunt i Trytetjern at ikke en bil kan forsvinne i vannet?**

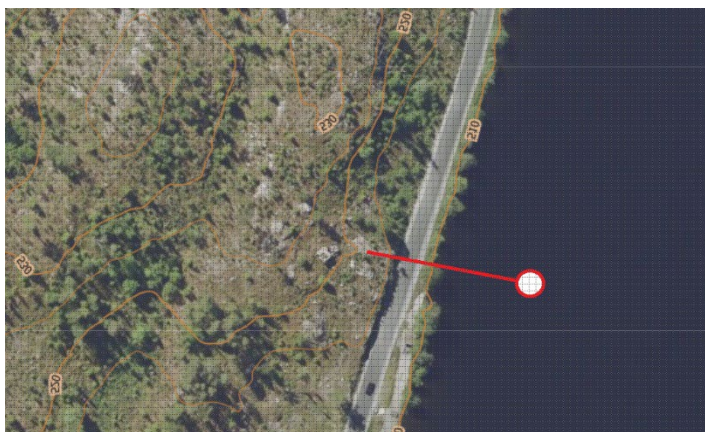
Det var en klar fordel at vi fikk med oss vitnet Terje Klevjer til Trytetjern. Han kunne peke ut nøyaktig stedet hvor han så William Anker Lie og bilen. Det aktuelle stedet lå i sørenden av Trytetjern. På dette stedet kan man enkelt konkludere med at det er for grunt. Fra land og

Notis om utforkjøring i Trytetjern. 22. juni 1970. Skjermdump: NB.no

fem meter utover er det steiner som ville ha stoppet en bil. Men når man beveger seg lenger bort langs veien parallelt med vannet blir forholdene annerledes.

Ved å sammenligne høydekurvene på flyfotoet, oppdager vi at det omtrent midt på langsiden av Trytetjern er et større fall i høydekurvene enn ellers langs vannet. Dette er ikke noe vi har tenkt over tidligere når vi har vært ved Trytetjern. Vi kan derfor anta fallet i terrenget ikke vil stoppe ved veien, men fortsette utover i vannet et stykke. Om dette faktisk stemmer, kan vi kun finne ut ved å undersøke forholdene under vann.

Dette flyfotoutsnittet viser hvordan høydekurvene er lagt på. Den røde pilen viser retningen for vårt utgangspunkt for søket. Rundingen viser hvor bilen ble funnet. Skjermdump: Norgebilder.no / Grafisk utsnitt Kristian Ervik

En annen observasjon fra flyfotoet er at det aktuelle området er langt mørkere enn ellers i vannet langs land. Basert på kunnskapen til Jan Arne Midtsæter som har funnet mange biler som har vært skjult i vann, og hans kunnskap om eldre biler – kan vi anta at bilen med litt fart ville kunne flyte opp mot 20 meter før den ville bikke med fronten nedover og gå mot bunnen.

I 1972 var bilene langt mindre tette enn de er i dag, i tillegg var det en tung bil med en tung motor i front som ville dra den med nesene nedover. Basert på kunnskapen fra tidligere funn, antok Jan Arne at en slik bil mest sannsynlig kunne stå rett opp og ned, eller at den hadde tippet over og blitt liggende på taket.

Vi visste heller ikke noe om bunnforholdene på stedet.

Metode: «Utfordre etablerte sannheter»

Hvis det skulle ligge en bil i Trytetjern - hvorfor hadde ingen oppdaget bilen? Dette var et spørsmål som vi ikke kom unna. Uten å undersøke ville vi heller ikke få et sikkert svar, slik vi gjorde i det første søket i Buvann. At noen mener det er for grunt, eller at det er umulig å kjøre en bil ut i vannet, kan være ren synsing. Dette er en metode som jeg selv bruker, og som jeg har kalt «å utfordre etablerte sannheter». Dette er en metode jeg har benyttet i flere saker, som har vist seg å fungere.

Trytetjern er et etablert og populært badevann for befolkningen i Nesbyen. Det har også vært populært for sportsfiskere. En rustende bil ville det gjerne ha piplet olje fra. Olje som

ville legge seg synlig på vannet. Men at ingen har meldt fra om en ørliten oljeobservasjon, betyr ikke at det ikke har forekommet. Senere skulle vi få se med egne øyne at stål ikke nødvendigvis rustet i ferskvann.

I 2020 og 2021 tok Åsted Norge opp en såkalt ID-sak fra 2004. I Harasjøen i Stange på Innlandet ble det sommeren 2004 funnet to leggbein i et par slitte gummistøvler. Politiet fikk ikke DNA-treff på den ene mulige kandidaten de fant, og konkluderte til slutt med at funnet mest sannsynlig stammet fra krigen. Men, når vi så nærmere på saken – og undersøkte når støvlene faktisk var produsert (ved å gå gjennom 40 år med støvelkataloger fra Viking), fikk vi slått fast at støvlene var produsert etter krigen, i overgangen til 1950-tallet.

Siden ingen kandidater stemte med rettsmedisinernes aldersanslag på mellom 20 og 40 år, valgte vi å utfordre den påstanden. Vi fant en savnetsak fra 1956. Der mye kunne stemme, bortsett fra alderen. DNA fra savnede Lars Husmos slektninger konkluderte med at det var han som ble funnet i Harasjøen, og politiet i Innlandet kunne stemple to saker som oppklart. Beifunnet, og savnetsaken fra 1956.

Skulle man stolt blindt på den rettsmedisinske aldersvurderingen, hadde saken forblitt uløst.

I letingen etter savnede William Anker Lie, ble det avgjørende for oss å utfordre den «etablerte sannheten» om at det var for grunt i Trytetjern til at en bil kunne forsvinne i vannet.

Metode: Lager spesialtilpasset autonom søkesonar

For å finne svaret måtte vi gjøre en grundig undersøkelse av grunnen. I Trytetjern hadde vi ingen robåt tilgjengelig for å slepe sonaren ut.

Samtidig var erfaringen fra søket i Buvann at å styre en robåt manuelt ikke ga oss et presist nok søk. Samtidig var det en fordel hvis vi var flere som kunne følge sonarens monitor fra land. Vi ville da også kunne se og markere et sted som var av interesse.

Jan Arne Midtsæter kom opp med en løsning.

Han livnærer seg av å utvikle, bygge og operere undervannsfarkoster både til offshore- og oppdrettsnæringen.

Her er den spesialbygde selvgående sonarfarkosten under konstruksjon i garasjen til Jan Arne Midtsæter. Foto: J.A. Midtsæter

Ved hjelp av en gammel skiboks, et bilbatteri, noen pakningslister og deler fra en radiostyrt modellbåt, laget han en fjernstyrt farkost som sonaren ble plassert inni. På denne måten

kunne han kjøre sonaren dit han ville, og samtidig følge med på mulige interessante objekter fra land med en stor monitor i sanntid.

10. september 2021 går vi i gang med et søk med den spesialbygde sonaren. Det gikk ikke lang tid før vi fra land så et interessant objekt på skjermen. Jan Arne var skeptisk siden det ikke virket stort nok til å være en bil. Men, det kunne være en del fra en bil. Det eneste som var sikkert, var at objektet ikke var naturlig.

Stedet hvor objektet på bunnen var synlig, var rett ut fra punktet hvor vi mente det kunne være dypere enn ellers langs kanten av Trytetjern.

For å undersøke objektet nærmere, sendte vi ut den fjernstyrte undervannsdronen (ROV) med kamera og lys. ROV-en tråler frem og tilbake, uten å finne noe. Dette er fortvilende, når vi ser på sonaren at det er noe der, men samtidig klarer vi ikke å finne det.

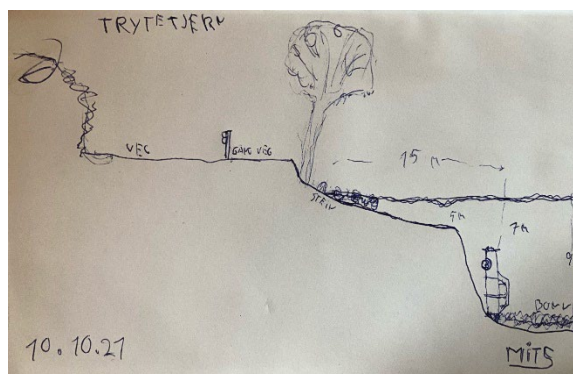
Vi endrer derfor metode. I stedet for å søke utover fra land, velger vi å styre ROV-en langs land, slik at vi følger kanten av skrenten under vann.

15 meter ut fra fastpunktet på land som vi hadde som utgangspunkt, og på ni meters dyp på nedsiden av en bergknaus støter vi på en stor gjenstand av stål. En hvit Vauxhall Cresta som står loddrett på bunnen delvis dekket av gjørme og mudder. Skiltet på bilen er grønt av alger og uleselig, men der og da føler vi oss ganske sikre.

Vi har funnet bilen som har vært sporløst forsvunnet siden 13. juli 1972.

Registreringsnummeret bak på bilen er identisk med bilen til savnede. ROV-Foto: J.A. Midtsæter / Åsted Norge

Denne skissen ble tegnet av J.A. Midtsæter for å forklare politiet og brannvesenet hvordan bilen sto i tjernet.

Etikk

I denne som mange andre uløste og mulige kriminalsaker, vet man ikke hva som venter i enden. Da vi begynte å arbeide med saken, hadde vi tre mulige scenarioer som årsak til forsvinningen:

- *Ulykke
- *Selvdrap
- *Kriminell handling

For å ta det siste først. Ingenting fra politiets dokumenter eller familiens kunnskap om William Anker Lie, tydet på at han var utsatt for en kriminell handling. Ved en av de to siste observasjonene som ble gjort ved Trytetjern satt han og spiste ved et campingbord ved siden av bilen sin.

Uten noen holdepunkter for at det har skjedd noe kriminelt, står vi igjen med to sannsynlige teorier. Ulykke eller selvdrap. Da vi hadde fått oversikt over saken, var begge deler like sannsynlig. Men, detaljer fra politidokumentene tydet på en mann i ubalanse.

En mann som forlot kona uten å si et ord. Måten han hadde ødelagt konas eiendeler på hjemme i leiligheten, pekte i retning av psykisk sykdom.

For oss var det aldri aktuelt å slutte å forfølge saken fordi det ikke tydet på en kriminalsak, eller at vi muligens sto overfor en villet handling, et selvdrap.

Kontakt med pårørende

Gjennom den tette dialogen med Trond André Lie (savnedes nevø) var vi hele tiden sikre på målet for denne saken: Å finne William Anker Lie og bilen hans.

Det er ikke til å unngå at man havner i utfordrende situasjoner når man som journalist går inn i en slik sak. Hva ville skje hvis vi fant bilen og den savnede? Hvordan ville familien reagere? Ville de eventuelt akseptere de svarene de fikk?

En utfordring når man har tett kontakt med pårørende i en savnetsak, er også å kunne utfordre deres synspunkt. Pårørende som er sikre på at «slik var han» eller «han ville aldri gjort det på den måten», kan være utfordrende.

Vi har gjennom de 13 sesongene av Åsted Norge fått tett kontakt med mange pårørende. Familiene til drapsofre og savnede personer. Den viktigste erfaringen jeg har tatt med meg er at ved å gi god informasjon, så får også de pårørende ro. Jeg lover heller aldri at vi skal gi dem et svar.

Nevøen Trond hadde et ønske om å få være med når vi søkte etter bilen. Slik saken hadde utviklet seg hadde han nå stor tro på at bilen kunne befinne seg akkurat i dette tjernet. Politiet ville trolig ikke latt pårørende være til stede ved en slik operasjon. Samtidig er ikke vi politiet, og vi gjør det nettopp for å kunne gi familien svar. Vi stod sammen med Trond om denne saken, og for ham var det viktig å være til stede. For Trond og oss alle var det et veldig følelsesladet øyeblikk da vi fant onkelens bil i Trytetjern etter 49 år.

Den samme kvelden som vi fant William Anker Lies bil i Trytetjern, dro Åsted Norges reportasjeteam sammen med Trond til Pers Hotell på Gol. Her hadde vi en debrief hvor vi fikk snakket ut om det vi hadde opplevd, mens Trond fortalte historier om onkelen.

I ettertid har Trond fortalt meg at han er veldig glad for at han takket ja til å bli med på denne debrifingen. Dagen etter ble bilen hentet opp av tjernet. Da var også Tronds kone og datter til stede.

Utfordringen for Åsted Norges team ble å dokumentere dette, samtidig som vi har blitt en del av historien. I slike situasjoner handler det om å filme så mye som mulig, og dokumentere det som er mulig.

En ting er hva vi filmer. En annen ting er selvfølgelig hva vi ender med å publisere. Som følge av jevnlig god kontakt med Trond som representant for familien, hadde han fått stor tillit til oss.

Selv om hans følelser ble blottlagt denne septemberdagen ved Trytetjern, ønsket han likevel at vi skulle vise alt. Han fikk muligheten til å se alle innslag på forhånd.

[Kontakt med politiet](#)

Fredag 10. september 2021 på ettermiddagen, fant vi bilen. Da ble også vår undersøkelse en politisak. På forhånd hadde vi varslet sjefen for Hallingdal politistasjonsdistrikt om at vi skulle gjøre et søk i Trytetjern. Politistasjonssjef Brit Fyksen hadde ingen anelse om at hun hadde en savnet-sak fra 1972 i sitt distrikt. Hun ble svært overrasket da vi ringte og fortalte at vi hadde funnet det som mest sannsynlig var savnedes bil.

Politiet rekvirerte redningsdykkere fra Kongsberg brannvesen og sendte en politipatrulje for å ta kontroll på det som nå var å regne som et åsted.

Siden savnet-saken ikke fantes i politiets sakssystem, ble våre journalistiske undersøkelser primærgrunnlaget for informasjonsinnhenting for politiet. Det ble opprettet en ny undersøkelsessak og det ble lagt planer for å heve bilen.

Kriminalteknikere fra Sør-Øst Politidistrikt ble tilkalt for å sikre spor og sørge for at hevingen av bilen gikk forsvarlig. Hele tiden ble vi involvert i prosessen, og vi ble også spurt om råd av politiet.

Nå ble blant annet informasjon som vi fant i Statsarkivet aktuelt. Tannkortet til Lie som politiet hentet inn i 1972, ble nå aktuelt med tanke på en identifisering av levningene.

En fredag ettermiddag er det ikke lett for politiet å hente ut en over 40 år gammel sak fra Statsarkivets magasiner. Derfor ble vår detaljkunnskap og dokumentasjon viktig for politiets innledende undersøkelser.

På grunn av et godt tillitsforhold til både savnedes familie og politiet, fikk vi også innvilget vår forespørsel om å få være med på de krimtekniske undersøkelsene av bilen.

Det er unikt å kunne være til stede og dokumentere et åsted som har stått urørt i 49 år. Det er unikt å få dokumentere åpningen av en «tidskapsel». Og ikke minst være til stede med kamera når man får svaret på hvorfor bilen havnet i vannet, funnet av William Anker Lies avskjedsbrev.

Undersøkelsessaken er nå ferdig etterforsket av politiet i Sør-Øst, nesten 50 år etter at den ble henlagt av politiet i Oslo.

Etiske utfordringer

Da vi begynte med saken var vi klar over at vi kunne stå overfor et selvdrap. Det er ikke enkelt å forskutere hvordan man skal løse en situasjon man ikke aner hvordan vil oppstå eller ende. I dette tilfellet hadde vi som mål å dokumentere alt.

Mens denne serien på seks episoder ble klippet, hadde vi gjentatte diskusjoner om i hvor stor grad vi skulle fortelle detaljert om funnene og ikke minst årsaken – et selvdrap.

Omtale av selvdrap er tema i punkt 4.9 i Vær Varsom Plakaten: «**Vær varsom** ved omtale av selvmord og selvmordsforsøk. Unngå omtale som ikke er nødvendig for å oppfylle allmenne informasjonsbehov.»

Vår vurdering, i samråd med redaktøren i TV 2, var at denne saken oppfyller et informasjonsbehov for allmennheten.

Når en savnet person og bilen hans blir funnet etter 49 år i et populært badevann, har det allmennhetens interesse. At det er en gammel sak, gjør den ikke mindre aktuell. En slik sak, som hadde mye omtale i pressen tilbake i 1972, vil også skape grobunn for spekulasjoner.

Hvis man ikke forteller at politiet har konkludert med at det var et selvdrap, vil rykter sørge for spekulasjoner. Dette var også tilfelle i flere kommentarfelt på sosiale medier underveis i publiseringen. Både drap, fyllekjøring og ulykke var mulige årsaker som ble omtalt.

For vår del var også familiens ønske om at vi skulle fortelle sannheten, en tungtveiende grunn til å publisere opplysningene om hendelsesforløpet og funnene i bilen. Vi gjorde et nøye utvalg av hvilke bilder vi ønsket å bruke fra den kriminaltekniske undersøkelsen. Et viktig poeng var å ikke vise bilder av levningene som ble funnet i bilen.

Ved å få politiets etterforskningsleder som gjest i studio etter innslaget, føler vi at dette ble satt inn i en respektfull og passende kontekst. I en slik sak er det politiet som bør opplyse om dette, i samråd med familien med en redaksjonell avgjørelse i bunn.

Et annet tema som ble diskutert i redaksjonen, var gjengivelsen av funnene i leiligheten til William Anker Lie. Beskrivelse av hvordan han hadde skåret opp konas klær og eiendeler. Dette ble fortalt av nevøen Trond i innslaget. Vår vurdering var at dette ble et viktig poeng for å dokumentere at forsvinningsaken kunne skyldes sykdom, fremfor en kriminell handling.

I denne serien ble den avsluttende episoden at William Anker Lies urne ble senket i jorden på Nordre gravlund i Oslo i desember 2021. Et viktig og spesielt øyeblikk, både for familien, for oss som har produsert denne serien, og for seerne.

Erfaringer

En rekke savnet-saker kan bli løst av journalister, og vi vil fortsatt jobbe for at pressen skal få lettere tilgang til savnetregisteret. I dette registeret finnes det utallige saker hvor man rett og slett ikke vet hva som har skjedd. Vi har ikke gitt opp vår kamp om mer offentlighet, og vil klage manglende innsyn videre til Justisdepartementet.

Den viktigste lærdommen jeg har gjort meg gjennom sakene jeg har jobbet med, og også oppklart, er at man aldri kan anta noe eller ta noe for gitt. Skal man komme videre kan man ikke stole blindt på arbeidet som er gjort tidligere. For å være helt sikker, må man sjekke påstandene. Da kan man også få svarene man leter etter.

Sist, men ikke minst, er hva det betyr for pårørende å få et svar i savnet-saker. Min erfaring, etter mange samtaler med pårørende, er at behovet for svar blir større jo lenger tid som går. Det er vanskelig å legge en slik sak bak seg, før man vet at man har gjort alt for å finne svar.

Vi ble invitert til å delta i bisettelsen til William Anker Lie i desember 2021. En verdig avslutning på en historie som vi ikke ante hvor ville ende da vi startet med saken to år tidligere.

Vedlegg

Link til samtlige episoder (nummerert som Ep1-6) som ble publisert og sendt i Åsted Norge på TV 2, høsten 2021:

<https://f.io/2RPBye3O>

(Passord: vedlagt i innsendingsskjema)

Artikler publisert på TV2.no:

<https://www.tv2.no/a/14334351/>

<https://www.tv2.no/a/14360097/>

<https://www.tv2.no/a/14376554/>